

« Η Κολυμβήθρα του Σιλβάμ»

το πρώτο προσωπικό μυθιστόρημα του Διονύση Λεϊμονή, κυκλοφορεί από τον εκδοτικό οίκο «Παππάς».

Ο φιλόλογος – συγγραφέας μέσα σε 190 σελίδες χωρισμένες σε 20 κεφάλαια κατορθώνει να παρουσιάσει με εκφραστικό τρόπο την ιστορία του Αντρέα Δημάνη, ενός νεαρού φοιτητή της Φιλοσοφικής Ιωαννίνων, ο οποίος μέσα από μια πρωτοπρόσωπη αφήγηση εξιστορεί τη μετάβασή του από τον κόσμο των «υγιών σε έναν άλλο «διαφορετικό» κόσμο, νοσηρής πραγματικότητας που ούτε καν είχε φανταστεί πως υπήρχε πριν βιώσει το αίσθημα της παγερής εγκατάλειψης κι αδιαφορίας μετά από μια απροσδόκητη αναπηρία. Μια ανάπηρη πολιτεία εκδηλώνει μπρος του το φόβο και την ουδετερότητα απέναντι σε ένα άτομο που παρά τη σωματική του αδυναμία αισθάνεται πως ακόμα έχει πολλά να κάνει και να γευτεί. Το βιβλίο από τις πρώτες κίολας σελίδες του κατακτά τον αναγνώστη κρατώντας αμείωτο το ενδιαφέρον αλλά κι επιφέροντας ρίγη συγκίνησης. Ο συγγραφέας με το ταλέντο του πεζογράφου-αφηγητή ξεδιπλώνει άριστα την τεχνική της έκφρασης εισχωρώντας στα βάθη της ανθρώπινης ψυχής ενός νεαρού που σφίγγει τα δόντια να μην παραιτηθεί έτσι άδοξα από τη ζωή. Ο επιτυχημένος χειρισμός της νεοελληνικής γλώσσας, αναδεικνύει μια πλούσια ευαισθησία, αλλά και τη δημιουργική φαντασία του συγγραφέα. Μια ιστορία δοσμένη σε πραγματικά πλαίσια διανθισμένη από κάποια επικαιρικά γεγονότα τα οποία επιβεβαιώνουν μια οδυνηρή, απτή πραγματικότητα.

Ο Αντρέας Δημάνης, ένα αγόρι που ζητάει να κατεβάσει όλα τα αστέρια στη γη, ένας νεαρός άντρας που δρομολογεί ως την τελευταία λεπτομέρεια τη ζωή του ικανοποιώντας αυτάρεσκα τις εφηβικές του φιλοδοξίες με βάση τα σωματικά και ψυχοπνευματικά του

χαρίσματα, βουλιάζει στη λάσπη της απόγνωσης πληρώνοντας αδρά λίγα δευτερόλεπτα εφηβικής αμυαλιάς. Γρήγορα θρυμματίζεται το καλοστημένο σκηνικό του μετά από ένα αυτοκινητιστικό ατύχημα. Έτσι ξεριζώνεται το αγριολούλουδο από το καλοφροντισμένο χώμα του και το μοναχοπαίδι της οικογένειας Δημάνη βυθίζεται σε έναν κόσμο σκοτεινό κι εφιαλτικό. Η ζωή πάνω σε μια αναπηρική πολυθρόνα καθίσταται αφόρητη σε μια κοινωνία ανεγκέφαλων «αρτιμελών». Ενδεικτικοί είναι οι μακροί μονόλογοι καθώς ο Αντρέας αιωρείται στο κενό της ανυπαρξίας του –ένδειξη της μοναξιάς του ήρωα – μέσα από μια άριστη τεχνική γραφή. Οι περιορισμένοι διάλογοι επικουρικά ολοκληρώνουν το ανθρώπινο δράμα του «παθόντα» αλλά και του οικείου περιβάλλοντός του που πετροβολούν την ανελέητη «κακή τους μοίρα». Με κομμένη την ανάσα ο αναγνώστης παρακολουθεί μια δυνατή σύγκρουση του ναι και του όχι, της ζωής και του θανάτου, της απελπισίας και του αγώνα αδυνατώντας να προβλέψει την κατάληξή του. Δίνονται πολλές μάχες σε αρκετά μέτωπα, με νικητές και ηττημένους που εναλλάσσονται περιοδικά μέχρι την τελική κάθαρση προκειμένου να «αποκατασταθούν» τα πράγματα. Μια μίμηση πράξεως σπουδαίας και τελείας ικανής να μεταδώσει τον έλεο και το φόβο στο σύγχρονο αναγνώστη εγείροντας παράλληλα μέσα του ισχυρά παλλιροϊκά κύματα τύψεων για την κοινωνική του αδιαφορία απέναντι στο αντικρινό πρόβλημα. Ένα διαχρονικό αδιέξοδο κρατάει αμείωτο το ενδιαφέρον του αναγνωστικού κοινού που παρακολουθεί μια ρεαλιστική ακροβασία μεταξύ της ύπαρξης και της ανυπαρξίας. Ο συγγραφέας μέσα από την αφήγηση ενός προσωπικού δράματος στηλιτεύει τα κακώς κείμενα μιας κοινωνίας προκλητικά αδιάφορης μπρος στη διαφορετικότητα που αρέσκεται να φιγουράρει στο προσκήνιο φορώντας τη μάσκα της υποκρισίας και της προσποίησης.

Ένα βιβλίο κόλαφος για κάθε κοιμισμένη συνείδηση. Ένα μυθιστόρημα που αγγίζει κάθε ευαίσθητη καρδιά. Ένα έργο ικανό να εξοικειώσει το σύγχρονο άνθρωπο με την ακίνδυνη «διαφορετικότητα». Ένα μυθιστόρημα που κόβει πραγματικά την ανάσα!

<http://sgial.wordpress.com/2008/01/04/dionysis-leimonis/>